

— Сурва, сурва, година, кончее!

Кончето сви ушички, метна заднитъ крака и сурвачката отхвъркна отъ Ванчовитъ ржце. Малкиятъ сурвакаръ се сгуши задъ дѣда си.

Въ обора избухна още посиленъ смѣхъ.

— Брей, че лудо конче! Ама него не гледайте! То е малко и глупаво. Я вижте какъ поглеждатъ воловетъ? — подсѣти дѣдо Филипъ.

Ванчо и Марийка сурвакаха воловетъ, кобилата, кравата, та дори и дългоухия Марко, па се върнаха вкжши.

Баба имъ донесе цѣла гаванка сухи круши. Стринка имъ турна по шепа орѣхи въ дветъ торбички. Чичо имъ даде и на двамата по левче.

Само дѣдо Филипъ гледа за смѣно и не бърка никжде.

— Хайде, дѣдо, хайде! Давай и ти! — посегна Ваньо.

— Тѣй ли? Азъ пкъ забравихъ. Старъ съмъ, че затова, — бръкна дѣдо Филипъ въ пояса и протегна ржце съ стиснати шепа.

— Ха, избирайте си сега!

Марийка цапна лѣвата, Ванчо дѣсната шепа. Дѣдо имъ ги разтвори. И въ дветъ ржце свѣтнаха по две цѣли левчета. Децата ги сграбиха, изправиха сурвачкитъ въ жгъла и седнаха до печката.

Дѣдо имъ почна да разправя за едно време, а внѣ валѣше снѣгъ.

Ванчо и Марийка си тръгнаха чакъ по обѣдъ.

Торбичкитъ имъ бѣха пълни съ орѣхи и круши. Въ джебоветъ имъ дрънкаха левчета. По коситъ и дрехитъ имъ кацаха снѣжинки.

Тѣ тичаха по-скоро да се похвалятъ на майка си.

Борисъ Василевъ